

dávající směnky; když se téhož docílí opravou podle ujednání provedenou žalobcem, nelze seznati, proč by oprava vedoucí k témuž výsledku neměla být považována za dovolenou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc po stránce právní správně a dovolatelé se poukazují na správné odůvodnění odvolacího rozsudku, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacími. Okolnost, že žalobce opravil dodatečně den splatnosti směnky, nemůže být na závalu její platnosti, ano jest zjištěno, že dovolatelé podepsali směnku in bianco a že byla vyplněna, pokud se týče opravena podle úmluvy stran. Dlužno přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že námitka, že žalobní směnky mají za podklad diferenční obchody se železničními papíry jest opožděná, kdyžť dovolatelé původně namítali, že jde o diferenční obchody s obilím pokud se týče o diferenční obchody na plodinové burse. Podle § 557 c. ř. s. nelze sice směnečnému dlužníku odepřiti právo, by uplatnil při ústním jednání o námitkách další skutkové okolnosti, avšak jenom v rámci písemných námitek, t. j. pokud jde o provedení skutkových okolností obsažených v námitkách. Snaží-li se dovolatel věc líčiti tak, jakoby šlo o pouhou chybu manipulační, o přepsání, jest to vyvráceno již tím, že dovolatelé trvali za řízení v první stolici na tom, že jde o diferenční obchody jimi tvrzené v námitkách, a teprve po provedení veškerých důkazů ke konci ústního jednání prohlásili, že opírají námitky diferenčních obchodů i o takové obchody se železničními papíry, jak o nich mluvil svědek K.

Čís 8324.

Ochrana nájemců.

Nájemník nemůže žádati vrácení kupní ceny za koupené zařízení bytu, zbavil-li se možnosti koupené věci vrátiti.

(Rozh. ze dne 21. září 1928, Rv II 808/27.)

Žaloba o zaplacení 2200 Kč byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně tvrdí, že v srpnu 1922 uzavřela se žalovanou smlouvu, podle které jí žalovaná jako dřívější nájemnice postoupila byt a ona od ní koupila nábytek za 2.200 Kč pod podmínkou, že vlastnice domu jí byt přenechá. Ježto tato podmínka nebyla splněna a ona žalované kupní cenu za nábytek zaplatila, domáhá se vrácení 2.200 Kč, odvolávajíc se na předpis § 18 zák. o ochr. náj. Obanížší soudy zamítly za-

lobu z toho důvodu, že podle jejich zjištění nebyla tvrzená podmínka ujednána. Ale v tomto případě netřeba se vůbec obíratí otázkou, zda tu dopadá předpis § 18 zák. o ochr. náj. (ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., za jehož platnosti byla smlouva uzavřena) a jaké jsou jeho předpoklady, neboť žalobě nelze vyhověti již podle toho, co žalobkyně sama tvrdí v žalobě. Uvádí totiž, že koupený nábytek později dále prodala vetešníkově. Následkem toho se ani nenabízí a podle stavu věci ani nabízetí nemůže, že navzájem vrátí koupený nábytek žalované. Smlouva o koupi nábytku jako podmínce postoupení bytu, jest podle § 18 zák. o ochr. náj. zapovězena, podle § 28 téhož zákona trestna a podle § 879 obč. zák. nicotna. Jako taková nemá právních účinků, takže každá strana může žádati zpět, co na základě nicotné smlouvy plnila, může žádati obnovu dřívějšího stavu, ale jen tak, by podle zásad §§ 877, 921, 1431, 1435, 1437 a 1447 obč. zák. jedna strana neměla prospěchu ze škody druhé strany. Musí tedy prodávající nábytku vrátiti kupní cenu s úroky, ale naproti tomu musí kupující vrátiti nábytek a dáti případně i náhradu za opotřebení. Jde tu o vzájemné restituce, o nichž nejvyšší soud již opětovaně pojednal (srv. na př. rozh. čís. 7429 a 7464 sb. n. s.). Žádá-li tedy žalobkyně vrácení kupní ceny, musí vrátiti nábytek a ona tak nemůže učiniti, protože nábytek prodala a takto se sama zbavila možnosti, by předešlý stav obnovila, nemůže žádati plnění se strany druhé. Tato zásada jest vyslovena v § 1052 obč. zák. a platí všeobecně o všech vzájemných plněních.

Čís. 8325.

Předpis § 6 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. platí bez rozdílu, zda jde o povolení neb výkon exekuce podle exekučního titulu tuzemského či cizozemského.

(Rozh. ze dne 22. září 1928, R I 671/28.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníka na zastavení exekuce. Důvody: Povinný navrhl zastavení exekuce, protože jde o splátkový obchod podle zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., podle § 6 tohoto zákona byl okresní soud ve Vídni—Neubau nepřislušný a proto, že povolení exekuce odporuje ustanovení §§ 80 a 82 ex. ř. Správné jest, že se vztahuje k projednávanému případu ustanovení § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., protože povinný jako kupitel má své bydliště v obvodu platnosti tohoto zákona a § 37 obč. zák. má platnost jen tehdy, když byl obchod uzavřen v cizině. Ale podle nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z a n. neplatí § 80 čís. 1 a 4 ex. ř. o exekučních titulech jmenovaných v § 1 ex. ř. zřízených v Rakousích a mohou rakouské soudy exekuci samy povolit a dožádati za výkon přímo soud povolaný k výkonu. Rekursní soud exekuci zastavil. Důvody: Očividně jde mezi stranami o splátkový